

Radnai Éva: Egy estém otthon

Előkotrom a nehéz kulcscsomót. Az utóbbi időben valahogy megsaporodtak a kulcsok a karikán, mint a szerepek és feladatok az életemben. Gyarapodás, kiteljesedés, szerelem! Mostanában egyre többször érzem úgy, otthon vagyok a világban.

Tegnap hazamentem anyámékhoz, hogy lenyírjam a fűvet. Hiába, nagy a terület, nem győzik egyedül, segíték rendben tartani a házat és a kertet – mégis csak, ez a birtok az örökségem, ez a darab föld az otthonom. Emlékszem, kalandos diákéveim alatt Európa tavaszi zöld gypén ücsörögtem az Eiffel-torony tövében. A fűben heverő, nyüzsgő embertömeg háttérében is felrémlett bennem egy kép: otthon a kertben ilyenkor a virágba borult almafa a világ közepe, méhek dongják körül. Úgy áll ott, mint menyasszony talpig fehérben, reménnyel és ígérettel tele, bódult zsongásban, s titokban már megfoganta ez édes gyümölcsseit, boldogságában nektárral itatja a méheket.

Most is hallom a méheket, de rejtély, honnan jön ez a zaj. A szűk belvárosi utcákban egyetlen fát sem látni, talán valami belső udvarban húzódik meg szerényen, de virágba borult ékességét elárulja a méhek szüntelen zümmögése. Kikeresem a kapukulcsot, könnyedén megfordul a zárban. Az ajtó kicsit nyekken, ahogy kinyílik, a fa már kissé megvetemedett, az egész kapu ütött-kopott, pattogzik róla a festék. Belépek a kis udvarba, kinyitom a házat. Végigjárom a szobákat, kinyitom az ablakokat és kiszellőztetek. Kicsit leülök a régi kanapéra, nézem az üres falakat, az idejétmúlt bútorokat, a régi függönyt. Előveszem a táskámból az új függönykampókat, felmászok az asztalra, onnan elérem a karnist. Nem egyszerű mutatvány felfelé nyújtózkodva ügyeskedni, de most végre kicserélem ezeket az izéket és megszűnik a hátborzongató nyikorgás. Eddig úgy csikorogtak a rozsdás függönykarikák, hogy valahányszor sikítanom kellett,

mikor elhúztam a függönyt. Ennek most vége! Vajon észreveszik, hogy valami más lett? Vajon mondják-e majd: titokban itt járt a jóságos házitündér... Visszahúzó a függönyt, becsukom az ablakokat és bezárom a házat. Hazaballagok.

Már csak két nap újra látjuk egymást! Nagyon hiányzik! Én is neki. Tegnap azt mondta a telefonba: „úgy hiányzol, és olyan jó, hogy hiányzol!” Nyolc hónap eltelt, mióta először mondta ezt, és olyan jó újra meg újra hallani...

Számolom az órákat. Én örülök, hogy véget ér a tavaszi szünet. Munka után megint elmegyek a házhoz: kicsit befűtök, bekapcsolom a bojleret, hogy legyen melegvíz, mire hazaérnek a nagytól. Vacsorát készítek, hogy legyen meleg étel az asztalon. Mikor bekanyarodok az utcába, elkezdtem keresgélni a kulcsokat, de csak akkor tűnik fel, hogy valami nem stimmel, mikor odaérek a kapuhoz. Nem ilyen volt. Mintha sötétebb lenne, és nem olyan kopott. Valaki lefestette vörösre. De ki? És miért?? Talán a szomszéd néni nem bírta már elnézni ezt a jobb sorsra érdemes vedlett kaput, mikor kifelé bámult az ablakon? Talán lefestett valamit, maradt a festékből, és gondolta, jó lesz ide? Nade ez nem normális segítőkészség! Mégis hogy gondolta? Ezen morfondírozok még egy darabig, de aztán már csak arra tudok gondolni, miközben sürgök-forgok a házban, hogy hamarosan megérkeznek!

A gyerekek nyammognak és bohóckodnak az asztalnál, utána fürdés, lefekvés. Mikor ketten maradunk, nem győzzük ölelni és csókolni egymást. Aztán szóba hozom a kaput. Szerinte ki volt a titokzatos mázoló? Lehet, hogy az Erzsike néni?

- Le merem fogadni, hogy Edina volt. Biztos olvasott valamit, hogy a feng shui szerint nem szerencsés olyan házban lakni, ahol nem vörös a kapu, és meg akarta óvni gyermekeit a rontástól vagy mittudomén. Már mondta korábban, hogy szívesen segítene lefesteni a kaput.

- De hát ez nem segítség! Vagy rosszakaratú vagy teljesen megbolondult! Ti már nem éltek együtt és ez a te házad! Hogy jön ő ahhoz, hogy idejön, és kívülről lefesti a házad kapuját?! Ez nem normális!

- Hát nem...

Úgy vártam ez az estét, és most nem tudok igazán örülni. Vártam őket „haza”, itt van végre, meg a gyerekek is, de most leginkább szomorú vagyok. Lassan indulok, búcsúzkodni kezdünk. A kapu előtt felülök a bringámra és elgurulok. Rettenetes fáradtság van rajtam, otthon csak bedőlök az ágyba, de nyugtalanul alszom. Álmomban látom Edinát, ahogy körbejárja a házat és piros ikszeket fest a falra. Felriadok. Félálomban lassan derengeni kezd a jelképes üzenet megfejtése. „Hiába van kulcsod ehhez a házhoz, nincs bejárásod az életünkbe! Ez az én házam, az én férjem, az én gyerekeim! Kotródj innen!”

Egész nap ez jár a fejemben, munka közben is. Este beszélnem kell vele. A gyerekek már az anyjuknál lesznek.

-Nézd, ez így nem megy tovább. Azt mondod, a srácok jól viselik, hogy hol ide, hol oda vannak letéve, de ők egyik szerettüktől a máséhoz mennek. Nekem viszont nincs másik szeretőm, aki pátyolgasson azokon az estéken, amikor te a gyerekeiddel vagy és velük térsz nyugovóra! A fiúk tudják, hogy a barátnőd vagyok, de azt hiszik, én hozzátok vendégsébe jövök. Végre tisztázni kéne előttük, hogy van egy új párod, és a párok együtt szoktak aludni. Fel kellene vállalnod előttük, meg az Edina előtt is, hogy mi együtt élünk!

- De nekem jó így és neked is megvan a magad élete.

- De én szeretlek téged, és szeretnék minden nap, minden este együtt lenni veled, akár itt vannak a gyerekek, akár nem!

- Edina viszont azt mondja, hogy attól még, hogy nekem van valakim, ne keverjem bele a gyerekeket.

- Ez most komoly? Ő meg akarja határozni, hogyan élj? És te ezt hagyod? Persze, hisz nem váltatok el, a férje vagy. Még akkor is, ha külön éltek. Ebben a játékban ő határozza meg a szabályokat, s ez a ház nem a te várad, hanem az ő felségterülete! Jó, hogy nem hugyozta körbe a házadat! Épp csak egy behajtani tilos táblát festett, ami nekem szól! Ha most nem csapsz az asztalra és nem állsz ki mellettem, nekem nincs többé itt keresnivalóm.

-Ne haragudj rám. Én nem tudok többet....

Az volt az utolsó estém a házban. Az utolsó éjszakám vele. Csak belül sírtam.

Reggel kiosontam, mikor ő még aludt. A kapu előtt megálltam, levettem a kulcstartóról a ház kulcsait és bedobtam a postaládába.

Hosszú volt a nap, alig vártam, hogy hazaérjek. Este, otthon leültem a konyhaasztalhoz és kitört belőlem a zokogás. Úgy fájt, mintha megdobtak volna egy nagy kulcscsomóval.